

GEANNE OP MELUSI

Gods licht laten schijnen in de
duisternis - ook in Zuid-Afrika

Nieuwsbrief Nummer 14 – September 2017

Geanne van Maanen

www.geanneinafrika.nl

HALLO ALLEMAAL!

Het is weer tijd voor wat nieuws uit het verre zuiden. Het verbaast me vaak hoe snel de tijd gaat en dat het alweer tijd is om een nieuwsbrief te schrijven. Gelukkig is er altijd weer veel inspiratie en ook nu is er weer veel gebeurd. Het is winter in Zuid -

Afrika zoals ik de vorige keer al schreef. Daar hoeven we niet over te klagen hoor, want er is veel zon.

Winter betekent ook dat de kinderen en tieners een paar weken vrij hebben van school. In die vakantie was een van de highlights denk ik het kamp met onze nieuwe discipelen. Zij waren een week op de missie en draaiden met ons programma mee. Wat gaaf om zoveel enthousiasme te zien bij jonge tieners die echt God willen volgen. Alle 'normale' dingen gingen gewoon door de afgelopen maanden. Ik heb weer veel morgens in de keuken doorgebracht en de middagen op outreach. Het is bijzonder om te zien hoe God werkt in de harten en levens van mensen!

Ons team is gelukkig weer aan het groeien. Dat is erg fijn! Al die nieuwe mensen is wel een beetje wennen, maar ook erg fijn. Met mijzelf gaat het goed. In juni ben ik een weekendje weg geweest naar een boerderij van mensen uit de kerk. Het was heerlijk om daar te wandelen, te lezen en te relaxen. Echt even opladen en bijkomen om er weer tegenaan te gaan! Ook ben ik met shorttermers een dagje naar de bergen geweest. Zulke dagen zijn genieten en ook echt nodig om weer energie op te doen. Leven en werken hier is niet altijd makkelijk zo ver weg van vrienden en familie, maar ik besef vaak hoe enorm gezegend ik ben!

KAMP!

Als onze tieners en kinderen de uitnodigingen zien tijdens kidsclub worden ze vaak al helemaal enthousiast en je hoort het ze fluisteren: 'Er is weer kamp!!' Dat is een van de dingen waar zij enorm van genieten! Afgelopen juli hadden we een bijzonder kamp. We hadden twaalf tieners uitgenodigd om bij onze groep discipelen te gaan horen. Deze twaalf jongens en meiden hadden we voor een week kamp op de missie. Ze deden mee met onze dagelijkse bezigheden en we hadden ook veel lol samen, deden spelletjes en heel veel potjes volleybal. In de morgens hadden we kleine groepjes, lazen we samen de bijbel en praatten we erover. Ook deden we verschillende lessen over allerlei onderwerpen in de bijbel en over wat Jezus eigenlijk bedoelt als Hij zegt dat Hij wil dat wij Zijn discipelen zijn. Het was enorm gaaf om te zien hoe enthousiast de tieners waren. Hun getuigenissen raakten me. Benieuwd naar een van de verhalen? Lees dan even [dit](#) blog.

LIVING IN COMMUNITY

Soms betrap ik mezelf erop dat bepaalde dingen zo gewoon zijn geworden, terwijl mensen in Nederland zich er niets bij voor kunnen stellen. Een van die dingen is denk ik wel het leven in community. Het is een van kernwaarden in Melusi. De meeste mensen in Nederland kunnen zich nog wel iets voorstellen bij het helpen van de armen en het begeleiden van daklozen, maar leven in community is denk ik een vreemd iets. Mensen hebben bijvoorbeeld weleens gevraagd of ik Brandien weleens zie. Als ik dan zeg dat ze mijn buurvrouw is en dan kijken ze je aan alsof ze water zien branden. Toch is het voor ons, en voor mij persoonlijk, iets heel belangrijks. Met ons team wonen we allemaal samen op een terrein. We leven samen als een grote familie. Het langetermijnteam bestaat uit twee Duitse families, een Nederlandse familie, een Zuid-Afrikaans echtpaar en een Zulu man, twee vrouwen uit Nederland en ik. Daarnaast hebben we vaak shorttermers. Dat zorgt ervoor dat het continue afscheid nemen en welkom heten is. Dat is niet altijd even makkelijk. Soms merk ik dat ik een beetje klaar ben met al dat komen en gaan en zou ik dat het liefste even overslaan. Maar ik besef ook dat het ontzettend gaaf is om telkens weer nieuwe mensen te leren kennen. Van iedereen kun je wat leren! Naast de shorttermers wonen de mannen die we opvangen ook op ons terrein. Dat geeft ook de nodige uitdagingen, maar we hopen dat ze zich thuis zullen voelen en juist door de community om hen heen weten dat hun leven waarde heeft. Leven in community betekent samen eten tussen de middag, telkens andere mensen in je huis, elkaar helpen met klusjes, flexibel zijn, de hele dag Engels praten, soms ineens alle missionkids te logeren hebben, samen dingen ondernemen in de weekenden, samen werken, samen de last dragen, samen verantwoordelijk zijn, je soms aan elkaar irriteren, veel van elkaar weten, samen lachen en samen huilen, en nog veel meer. Meer dan ik in woorden kan uitdrukken. De mensen hier zijn mijn familie! Daar ben ik ontzettend dankbaar voor!

MELUSI FELLOWSHIP

Dat is de naam van onze kerk. Elke zondag hebben we een dienst. We zingen samen, delen getuigenissen, vieren het avondmaal en luisteren naar een preek. Na de kerk is er koffie en thee en kletsen we vaak nog een poosje door met alle mensen. Het is gaaf om te zien dat zoveel mensen de kerk weten te vinden. De kerk is enorm aan het veranderen. Voor lange tijd bestond de kerk vooral uit blanke mensen, maar nu bezoeken ook steeds meer zwarte mensen die we ontmoeten tijdens onze outreaches de kerk. Dat zorgt nogal eens voor hoofdbrekers, want voor veel mensen hier in Zuid-Afrika zit de apartheid nog erg diep. Voor ons buitenlanders is dat vaak niet te begrijpen, maar als je de verhalen hoort wordt soms het schrijnende verleden en alle pijn duidelijk. Het is dus een uitdaging om samen kerk te zijn. We zijn God dankbaar dat het kan! Het is bijzonder om te zien dat mensen samen God aanbidden. Toch zijn er ook strijd. Een aantal dingen gaan moeilijk op dit moment. Soms lijkt het alsof mensen niet echt geïnteresseerd zijn om God te aanbidden, ons team om muziek te maken is op dit moment heel klein en we weten niet zo goed hoe we daarmee verder moeten en de grootste uitdaging op dit moment is de transport. We konden voor lange tijd heel goedkoop een bus huren die elke zondag alle mensen uit de township ophaalde. Vooral voor de oudere mensen is het behoorlijk ver om te lopen. Nu bleek een paar weken geleden dat we de bus niet meer kunnen huren. We moeten het nu dus doen met onze eigen auto's, maar dan moeten we heel vaak heen en weer rijden, plus dat we niet iedereen mee kunnen nemen. We zijn dus hard op zoek naar een nieuwe bus, maar die is niet zo makkelijk te vinden. Bidden jullie mee?

CHALLENGES!

Werken hier zorgt nogal eens voor de nodige uitdagingen. Die zijn leuk, maar soms ook vermoeiend. Afgelopen maanden hadden we er nogal wat. Ik denk aan een van de vrouwen met wie ik in de keuken werkte. We hadden haar al een paar keer betrapt op stelen. Ook luisterde ze de laatste maanden niet echt en deed wat zij dacht wat goed was, waarbij ze zichzelf vaak bevoordeelde. Een paar weken geleden besloten we met haar te gaan praten en haar naar huis te sturen. Dat was niet makkelijk. Vooral als iemand recht in je gezicht zegt dat ze het niet heeft gedaan, terwijl je bewijs hebt. Wat zeg je dan? En welke vrouwen kan je wel vertrouwen om in de keuken te werken? Een andere uitdaging is een situatie van een familie die we bezoeken. De moeder is pas overleden, de vader is een alcoholist, de kinderen gaan niet meer naar school, omdat iemand hun schooluniformen heeft verbrand toen ze ruzie hadden. Het liefst nam ik deze kinderen mee naar huis, maar dat kan natuurlijk niet. We hebben zo vaak gebeld met Social Development, de maatschappelijk werkers en zijn er zelfs langs geweest om te vragen of zij kunnen helpen. Er gebeurt helaas niet veel. Wat doe je dan? Een ander voorbeeld is dat mensen hier vaak liegen om iets voor elkaar te krijgen. Het is soms zo moeilijk om te bepalen wat je moet geloven en wat leugens zijn. Ik weet dat vaak echt niet. Wat is dan wijsheid? Dat is een woord dat vaak in mijn hoofd opkomt. Ik ben dankbaar dat God in Zijn Woord zegt dat Hij wijsheid zal geven als we erom vragen. Bidden jullie mee om die wijsheid?